CZEGLÉDY JÓZSEF:

KÉT KIVÉGZÉS MARGÓJÁRA

Néhány hét óta a világsajtóban Magyarország újra az érdeklődés, a közhangulatban az általános sajnálkozás középpontjába került.

Legalább 40.000 szabadságharcos magyar halála, a tankokkal letaposott magyar gyerekek mártiruma már feledésbe merült.

Arról, hogy több mint 1,000 mindenkor antibolsevista, bátor,hős magyar szabadságharcost a világhódító bolsevizmus odahaza lemészároltatott, legfeljebb háromsoros kis hírben adott jelentést a nemzetközi sajtó.

Hogy odahaza egyik napról a másikra megtiltották a szabad orvosi gyakorlatot, a magyar orvosok csakis a kommunisták által ellenőrzött kórházakban kezelhetnek, egyedül az egyik svájci orvosi lap emlékezett meg pár sajnálkozó sorban.

Most azonban,hogy Nagy Imrét s Maléter Pált a kommunisták kivégezték, szinte egy gombnyomásra újra első oldalra került a magyarság ügye.

A tüntetések sora játszódott le, s kétségtelen, hogy ez a megszervezett hangulat a magyarságnak hasznára volt.

Minden elismerésünk azoké a magyar fiataloké, akik felismerték, majd szinte páratlan magyar-barát propagandává szélesítették ki Nagy és Maléter kivégzésével kapcsolatban felkavart hangulatot.

Tudjuk, hogy a tüntető magyar fiatalok között sokan voltak,akik a helyzetet nem kellően ismerve, valóban lelkesedésből állottak be a tüntetők sorába.

Nagyon helyeseljük, hogy az emigráns magyar sajtó is kivette a részét a nemzetközi lapok tájékoztatásából,- magunk is több hírügynökséget tájékoztattunk a magyarság egyeteme érdekében,- de ugyanakkor saját magunkkal szemben kötelességünk, hogy a kivégzésekkel kapcsolatosan az igazságot is megírjuk.

*

Nagy Imre és Maléter Pál életük végéig meggyőződéses kommunista vezetők voltak és maradtak is.

Szereplésük a szabadságharc során még nagyon is tisztázásra és felderítésre szorul.

A magyarság egyetemének érdekében számos olyan dologról hallgattunk, amit elhallgatni, bizony, nagyon nehéz volt.

Igen sok tényről ma sem vagyunk hajlandók írni, mert a két embert vádoló súlyos bizonyítékok és tények feltárására a felszabadult Magyarországon családi körben lesz úgyis alkalmunk.

Azt azonban, hogy Maléter Pált és Nagy Imrét nem hogy egyvonalba állítsák a szabadságharc igazi hőseivel és mártirjaival, de őket nevezzék ki a legfőbb mártiroknak, nem hagyhatjuk szó nélkül.

Nagyon sajnálom, ha bárkit érzékenységében és hitében érintenem kell, de sem Maléter Pál, sem Nagy Imre nem voltak a magyarság hősei vagy mártirjai, hanem egyszerűen kommunisták, akik pozició-harcban a kommunizmus törvényei értelmében elbuktak.

Nagy Imre azért került a szabadságharc során élre, mert azt az ország tudta, hogy Rákosi és Gerő halálos ellensége. A három kommunista között évekre terjedő kíméletlen pozició-harc folyt. Nagy Imre elérkezettnek látta az időt, hogy végre riválisai fölé kerüljön.

Az első "minisztertanácson", bár ezt később letagadta, maga is azok között volt, akik - amikor látták, hogy itt nemzeti felkelésről van szó, a kommunista államhatalom megingott,- szovjet segítséget és fegyveres beavatkozást kértek.

Hogy azután, amikor az első napokban a magyar szabadságharc még a szovjet erőket is tehetetlenségre kárhoztatta, miért állt át egyre jobban a nemzeti erők oldalára, számításból, poziciója megtartásának érdekében, esetleg egy titóista-kommunista magyar rendszer kiépítésének tervével, vagy a szovjet megbizottaival folytatott tárgyalások eredményeként, megbízatással, azt mi magyarok egymás között és odahaza letárgyaljuk. Mindenesetre annyit leszögezünk, hogy Nagynak a szabadságharcban fellángolt nemzeti érzéshez semmi köze nem volt.

Maléter Pál csak akkor csatlakozott a szabadságharcosokhoz,amikor erre Nagy Imrével folytatott tárgyalása után utasítást kapott.

Maléter Pál a szabadságharc első napjaiban egységeit még a kommunista rezsim megmentése érdekében használta fel és átállása a forradalmárokhoz akkor történt, amikor úgy látszott,hogy a szabadságért folytatott küzdelem eldőlt és legalábbis egy titoista-kommunista államszervezet fenntartása lehetséges.

Hogy Király Bélát és Maléter Pált mennyi mulasztás terheli Budapest védelmének teljes leépítése miatt, arról már szabadságharcos, menekült szemtanúk többször beszámoltak.

Nem történt tehát semmi más, mint Moszkva likvidálta a két embert, 1.) mert nem tartottak ki maradéktalanul a moszkvai vonal mellett, 2.) a Moszkva által kijelölt vezetők ellen felkelésben vettek részt és 3.) mert nagyon is sokat tudtak arról, miért, hogyan robbant ki a forradalom és egyszer súlyos terhelő vallomást kellett volna tenniök saját maguk védelmére a világhódítók ellen.

A forradalom fölfalta gyermekeit!

Nem magyar mártirok, hanem a titoista bolsevizmus "hősi halottjai" - legfeljebb! Az a tény, hogy ünneplésükben elsősorban a közismert vezetés alatt álló világlapok vették ki részüket,mindennél többet mond!

A mi mártirjaink és hőseink azonban nem Maléter és Nagy, hanem a magyar nép, a minden jelentés nélkül kivégzett mártirok tömege, azok a fiatal egyetemi hallgatók, akiket agyonvertek az ÁVH-n, felakasztottak, mert röplapokat és újságokat adtak ki a bolsevizmus ellen, azok az orvosok, akiket lelőttek, amikor sebesült szabadságharcosokat kötöztek, és azok a magyarok, akik 1945-től életükkel pecsételték meg a maguk hajlíthatatlan antibolsevizmusát, de akik kivégzéséhez akkor az egész világon ugyanaz a sajtó tapsolt, amelyik ma a világ hőseiként ünnepli a két lebukott kommunistát!

Malétertől és Nagytól azt az érdemet, hogy akaratukon kívül újra magyar-barát hangulatot váltottak ki szerte a világon, senki nem tagadhatja, így mi sem! Ezt elismerjük.

De ahogy Rajk és társai sohasem lesznek a magyarság mártirjai s a nemzet hősei, úgy Maléter és Nagy sem! Kivégzésük legyen memento a világ még vak része számára, hogy a bolsevizmus a legkisebb félrelépést sem tűri el még hosszú időn át leghűségesebb kiszolgálóitól sem és a legkisebb engedetlenséget is halállal torolja meg.

Legyen Maléter és Nagy sorsa figyelmeztető mindenki számára,aki azt hiszi, hogy a világhódítókkal becsületes megállapodás lehetséges valaha is, mert a világhódítók még a saját kiszolgálóikat is"kinyírják", ha szerepüket betöltötték és fölöslegessé váltak!

Aki az ördöggel egy tálból cseresznyézik,azt elviszi az ördög!